

Jana Bauer

DING DONG

ZGODBE

ZBIRKA

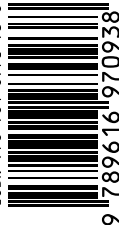
ČUPKAŠ
PILČOBE

Ilustrirala
**Bojana
Dimitrovski**

ISBN 978-961-6970-93-8

19,90 EUR

Jana Bauer

DING DONG ZGODBE

Ilustrirala **Bojana Dimitrovski**

Zbirka Čudaške prigode

Ureja Katja Klopčič Lavrenčič

Oblikoval Aleš Zupančič, INVERSO

Lektorirala Katja Klopčič Lavrenčič

Izdajatelj KUD Sodobnost International, 2018

www.sodobnost.com

sodobnost@guest.arnes.si

Natisnjeno v Sloveniji

Naklada 1000 izvodov

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32

BAUER, Jana

Ding dong zgodbe / Jana Bauer ; ilustrirala Bojana Dimitrovski. -
Ljubljana : KUD Sodobnost International, 2018. - (Zbirka Čudaške prigode)

ISBN 978-961-6970-93-8

293242112

DING
DONG
ZGODBE

Ilustrirala
Bojana Dimitrovska

Jana Bauer

VSEBINA

5 Vitez

14 Nindže

24 Gusarji

33 Čarovnica

42 Povodni možek

54 Vesoljček

VITEZ

Ding doong, je pozvonilo pri vratih.

Šel si odpret in pred tabo je stal vitez. Z oklepom in vsem, kar sodi zraven, se je naslanjal na meč.

"Na turnir hočem!" je rekel. "Ne, nočem na turnir."

Kar stal je tam, se naslanjal na meč in vzdihoval.

"Vendar moram na turnir! Gre za roko moje princeske, ljubke kot pomladni vetrič in sladke kot dih poletja. Poročili jo bodo s tistim, ki zmaga na turnirju."

"Saj si vitez," si ga tolažil. "Vitezi se znate mečevati, streljati z lokom, galopirati in se boriti s kopji."

"Moja mama," je vitez zavil z očmi, "je vedno trdila, da je jahanje nevaren šport. Veš, koliko vitezov je že padlo s konja in se poškodovalo? S puščico si lahko iztakneš oko. Z mečem si lahko po nerodnosti odsekaš nogo. Da o kopju sploh ne govorim."

6

"Kako pa misliš osvojiti srce tiste ljubke kot pomladni vetrič?"

"Sem ga že," je rekel vitez. "Napisal sem ji pesem, dolgo kot njene zlate kite. In zaljubljeno. V njej sem opisal vso njeno lepoto in pomladni vetrič in dih poletja. Njeno srce je zdaj moje."

"Poročita se in pika," si že hotel zapreti vrata. Ljubezenske traparije te niso zanimale.

"Ne!" je vzkliknil vitez. "Ne morem. Njen oče misli, da je galop na konju prima. Da je mečevanje mega. Da je streljanje puščic v tarčo kul. Da o

kopju sploh ne govorim. In veš kaj? Noče mi dati moje princeske za ženo!"

Nič nisi rekel. Tudi ti si mislil, da je mečevanje mega in galop na konju prima in da je biti vitez super!

"Moraš mi pomagati," je zavzdihnil vitez. "Drugače mi bo počilo srce."

"Prav!" si prikimal. Obljubil si mi, da boš do večerje doma, in odjahal z vitezom do gradu.

Hotel si ga naučiti mečevanja, ampak vitez je komaj dvignil meč. Ni bil dovolj močan. Hotel si ga naučiti galopirati na konju, a za kaj takega ni imel poguma.

7

"Ne morem," je tarnal, "trebuh me boli."

Zato sta vadila lokostrelstvo, a vitez je bil tako neroden, da je namesto tarče zadel svoj oklep.

Pa kopje? Joj, saj se bo še nabodel nanj.

"Oglejva si tvoje nasprotnike," si predlagal, "morda so tudi njihove mame mislile, da je viteštvo nevaren šport."

Pa niso! Prvi strašni vitez, mogočen in pogumen, je streljal puščice naravnost v sredino tarče. Drugi mogočni vitez, strašen in pogumen, je vihtel meč visoko nad glavo, kot bi vihtel pero. Tretji pogumni vitez, mogočen in strašen, je galopiral na konju. Da o kopju sploh ne govorimo.

"Če mi ne bo počilo srce," se je tresel vitez, "me bodo zmleli v prah."

Odšla sta v grajsko kuhinjo in naročila čaj z medom. Kuharice so v čaj dale veliko medu, zato si spil dva lončka in pol.

8

"Če ne znaš galopirati in ne znaš streljati z lokom, če ne znaš uporabljati ne meča ne kopja," si rekel nesrečnemu vitezu, "potem mogoče obvladaš kaj drugega."

"Pesem!" je vzkliknil vitez. "Napisati znam dobro pesem."

"Napiši takšno," si mu rekel, "ki bo segla do srca."

In si ga prosil za oklep in meč in lok s puščicami in kopje in konja. In si dobil: sijoč oklep, oster meč, dober lok z ošiljenimi puščicami, trdo kopje ter

najhitrejšega konja. Vse skupaj ti je bilo malo preveliko, a to te ni oviralo. In medtem ko si se pripravljaj na spopad s strašnimi, močnimi, pogumnimi nasprotniki, je vitez pisal pesem.

Prvi strašni vitez se je s tabo pomeril v lokostrelstvu. Bil je dober strelec, a vsaka tvoja puščica je razklala njegovo.

"Mega!" je vzklikal oče osuple princeske.

Drugi mogočni vitez te je skušal premagati v mečevanju. Zaman. Iskre so švigale, meča sta se kresala, nato si mu z dobro merjenim udarcem odsekal meč pri ročaju.

9

"Prmejduš, to je vitez in pol!" je ploskal kralj.

Tretji pogumni vitez je mislil, da te bo premagal v galopu s kopjem. In če končno spregovorimo o kopju, z njim v roki si bil od nekdaj najboljši.

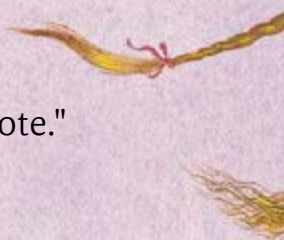
"Hudooo!" se je zadril kralj, ko si v prvem poskusu vrgel nasprotnika s konja in zmagal na turnirju.

"Princeska bo postala tvoja žena!"

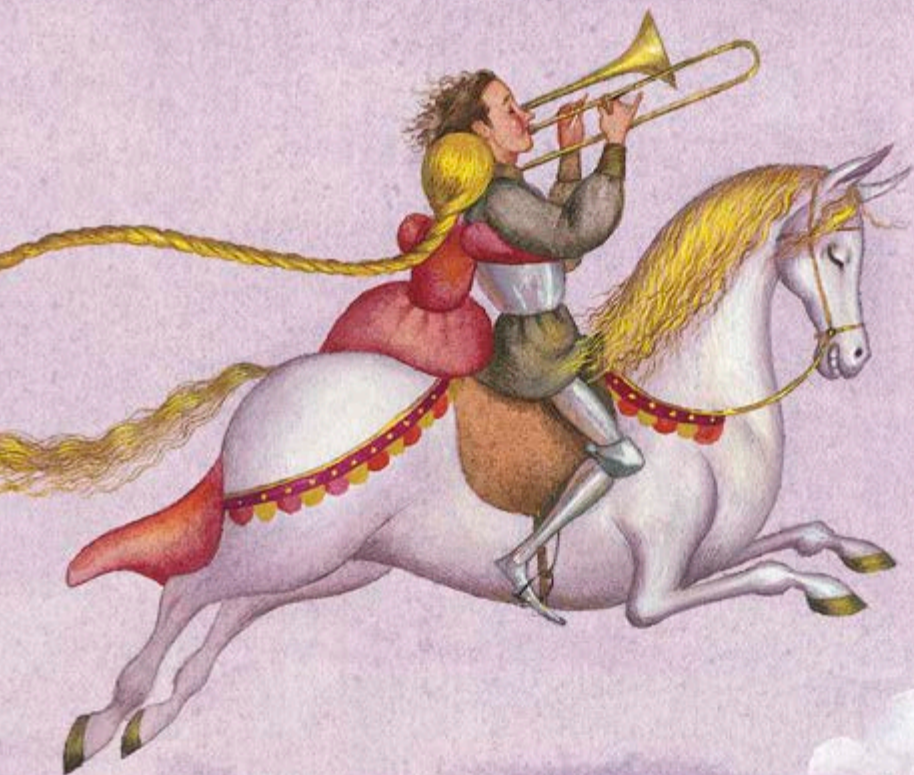

Princeska se je skremžila, zacepetala z nogami in pokazala kralju osle. Ti pa si hitro snel čelado, se priklonil in povedal, da si veliko premlad za poroko in da te doma čakam z večerjo.

"In kaj bomo zdaj?" je zarobantil kralj. "
Vse je pripravljeno, gostje čakajo,
kuharice že tri dni kuhajo in pečejo piškote."

Takrat je prišel vitez. Bil je sijoč in vesel in v rokah je držal novo pesem. Princeska se je nehala kremžiti in je spet postala ljubka in sladka kot dih poletja. Stekla je k vitezmu in mu padla v objem.

"Vitez naj se poroči s princesko," si rekel.

"Ni govora!" je zarohnel kralj. "Ni se mečeval, ni streljal v tarčo, ni galopiral s kopjem. Z ničemer si ni prislužil roke moje hčerke."

Toda takrat se je vitez globoko priklonil in prosil za besedo. Kralj je prhnil skozi nos, kraljica pa je prikimala.

Vitez je prebral svojo pesem. Zvenela je lepo, govorila je o ljubezni in podobnih rečeh, ki jih nisi razumel. In segla je do srca. Kraljica si je obrisala solze in ljudje na tribunah so vlekli robce iz žepov. Medtem ko si je kralj na skrivaj brisal svoj kraljevski nos, je kraljica vstala in razglasila:

"Ni vse samo ruvanje in ravsanje. Dragi vitez, očaral si nas s pesmijo, zato ti damo za ženo našo princesko."

Vabili so te, da ostaneš na poroki, vendar si rekel, da moraš domov. Za večerjo smo imeli polento z mlekom. Pojedel si več kot po navadi, si umil zobe in zlezal v posteljo. Nekaj časa si še razmišljal o

vitezu in njegovi princeski, o pomladnem vetriču in dihu poletja, potem sem te pokrila z odejo, ti pritisnila poljubček in že si spal.

NINDŽE

Ding doong, je pozvonilo pri vratih. Črno oblečen, temnih oči, vedno pripravljen na boj je vame strmел nindža bojevnik.

Vprašal je, ali si doma. Seveda si pri priči pritekel k vratom. Zanimalo ga je, ali se hočeš naučiti nekaj borilnih prijemov. Seveda si prikimal. Seveda si šel z njim.

“Že cel teden treniram! Uhuhu, kako treniram. S palico, s sulico, z mečem, s katano. Težko me bo kdo premagal. Nemogoče! Z levo ного udarim kot slon in moja desnica je smrtonosnejša od črne mambe. Če bi se ta trenutek začel boj, bi kratko malo zmagal.”

Šla sta mimo vrta stare sosede Cvetke. Nindža je zavpil: “Haaa-ja!” Skočil je v zrak, se zavrtel in z roko TUF, TUF, TUF, razsekal debelo bučo.

Lepo je bilo gledati, kako nindža s hitrimi udarci seklja debelo bučo, kot bi bila korenček.

15

Vseeno si ga vprašal: “Zakaj si razsekal bučo gospe Cvetke?”

“Da se z njo ne bo mučila sama in ker vaja dela mojstra. Zdaj vidiš, kako sem dober. Sem dober, a ne?”

Prikimal si, šla sta naprej in oprezala za sovražnimi nindžami. Pri Frančevi hiši je nindža kriknil: “Haaa-ja!” Skočil je v zrak, se zavrtel in z nogami TUF, TUF, TUF, sklatil vsa jabolka z drevesa.

Lepo je bilo gledati, kako se nindža vrtil v zraku in klati z drevesa jabolka, kot bi bila pingpong žogice.

Vseeno si ga vprašal: “Zakaj si Francu, mojemu učitelju juda, sklatil z drevesa vsa jabolka?”

“Da mu jih ne bo treba obirati in ker vaja dela mojstra. No, a si že kdaj videl boljši udarec z nogo?”

Šla sta naprej, hodila, oprezala za sovražnimi nindžami in prispela do mestnega trga. Tam je stal spomenik, vojak s sabljo v roki.

16

“Haaa-ja!” se je nindža pognal v zrak, se zavrtel in TUF, TUF, TUF, napadel spomenik ter mu odbil nos.

Toda spomenik je bil zelo trd. Nindža si je zlomil nogo. Nič ga nisi spraševal. Odpeljal si ga v bolnišnico. Tam je dobil mavec.

“Kako me boli noga,” je javskal nindža bojevnika, ko si ga v vozičku pripeljal iz mavčarne. “Kaj bom zdaj? Zdaj nisem za nobeno rabo, kar pošteno

povem, konec je z mano. Sploh nisem nindža, sem le še breznogi.”

“A zdaj se boš kremžil?” si ga strogo gledal. “Saj nisi iz porcelana.”

“Kako bo ... ojoj, če ... napade sovražnik?!” je stokal in tarnal bojevnik.

Ti pa: “Nič kaj, nič kako. Sem gledal, sem videl, sem si zapomnil. TUF, TUF, TUF. Pa bo!”

Takrat pa je naravnost iz zasede po zraku prifrčal sovražni nindža, majhen, suh, vendar vzdržljiv. Vpil je, da vaju bo zdrobil. “Haaa-jsa!” naravnost proti tebi.

17

Ti pa, borilne prijeme si poznal, ni razloga, da bi se bal. Skočil si v zrak, pokrčil noge, udaril z eno TUF in z drugo TAF. Ker dobro meriš, si ga odbil. Odneslo ga je. Joj, kako ga je neslo. Naravnost v staro gospo na drugi strani ceste!

“Oprostite,” je zamomljal nindža.

“To si ti! “ je zacvilila gospa Cvetka. “Ubijalec buč!”

Cvetka je namerila, zamahnila. PLONK, je lopnila po njem. PLONK, najprej s pestjo, TRESK, potem z dežnikom.

“Avavavav,” se je drl nindža. Toda Cvetka ni poznala mere.

“Morilec!” je kričala. “Zdaj te strem, sesekljam, sfaširam te!”

Nindža se je Cvetke na smrt prestrašil. Begal je sem, begal je tja. Cvetka pa za njim. Zavihtela je torbico in spet BUUUMF po nindži. Za primer, če bi srečala bandita, ki je uničil njeno ljubo bučo, je gospa Cvetka vanjo spravila kladivo. Joj, kako je to treščilo! Sovražnega nindžo je odneslo skozi nihajna vrata bolnišnice naravnost v voziček, ki je zapeljal v mavčarno.

20

Sestra v mavčarni je preverila kartoteko in ugotovila: “Pacient potrebuje mavec od vratu do gležnjev.”

“Opravljeno,” si se nasmehnil. Zjasnilo se je nebo. Vendar je vseeno zagrmelo za goro. Je bilo res grmenje? Ne, to je bil drugi nindža. Še večji, še težji, še bolj kosmat. Skrival se je za grmom, skočil je v napad in zatulil: “Haaajsaaa!”

Takoj si se zbral. Le kaj bi se bal. Si videl, si vedel, si znal. Z nogo naprej si se zavrtel. TUF, TUF, TUF. Fant, kak udarec! Že nindža leti in se sprašuje. Je to bil slon? Si bil res ti? Takega udarca ne dobiš vsak dan. Hotel se je ustaviti. Zaman. Na koncu je pristal v vrtu gospoda Franca. Tvoj učitelj juda je zgrabil nindžo v končni prijem, porkaduš, kako mu je navil ušesa! Pa še v nos ga je uščipnil.

“Ti si tista žverca, ki mi je sklatila jabolka z drevesa, da so zdaj vsa obtolčena!”

“Niiisem. Prisežem!”

21

“Ja, saj vem, kako je s tem niiisem. Pobiraj, ajde, misliš, da bo do jutra na tleh ležalo?”
Vrt pa ni bil majhen in jabolk ne malo. Najbrž jih nindža pobira še zdaj.

“Bravo, bravo!” ti je ploskal nindža bojevnik. Vendar še ni bilo konec.

Že se je tretji pognal iz zasede. Največji in najbolj hudoben.

Si ga gledal, kako se ti reži, in si misli, da ti bo kot za šalo polomil kosti.

“Udari!” je rekel.

“Udari, če rečem!” je zakričal.

“Prav,” si odvrnil in se smehljajal.

Skočil si, se v zraku zavrtel. TUF, TUF, TUF. Kak udarec! Nindža je komaj še stal, ti si že novo taktiko ubral. Črna mamba! Vzel si zalet, se stisnil v kroglo in sunil z nogami naravnost vanj, da ga je odneslo kot kak star panj. In je obležal pri spomeniku z odbitim nosom.

22

Pristopil si. On je zastokal, zajavkal, zdaj se je bal. Ponudil si mu roko, vendar je zbežal.

Tudi ta ni imel sreče!

Pri spomeniku brez nosu je stala učiteljica Polonca in dvema policajema pripovedovala o nindži, ki je zaslužnemu narodnemu heroju odbil nos.

“To je on, vandal!” je vzkliknila učiteljica Polonca, “brž, zgrabita ga.” Policaja sta ga prijela in odpeljala.

“Je to verjetno? Je to mogoče?” se je zadrl nindža bojevnik. “Tako majhen fant, pa takšna moč! Tak

drobižek, pa tak nindža! Kaj takega še svoj živi dan nisem videl. Uhuhu, da nisem sanjal. Ne, nisem! Od kod vse to znaš?”

“Vaja dela mojstra,” si mu odvrnil ter ga pospremil do taksija.

“Povej mi, nindža bojevnik,” si rekel, ko si mu pomagal z vozička v taksi. “Zakaj so te nindže napadli?”

“Ja, zato,” je začel nindža, se ustavil in se namrščil: “Zakaj že? Nekaj je že moralo biti. Nekaj so mi zamerili, ali pa sem jaz zameril njim. Čakaj, čakaj! Vem, zakaj, ne, ne, tisto je bilo že prejšnji teden. Mogoče pa ker, ah, ne, ni bilo to ...”

Odkimal si, zaprl vrata taksija in ta je odpeljal. Vrnil si se domov. Gospa Cvetka nam je prinesla nekaj bučne juhe, gospod Franc pa jabolčno čežano. Imeli smo slastno večerjo.

GUSARJI

Ding doong, je pozvonilo pri vratih.

"Brdan, guspa," se je vame priliznjeno zastrmel kosmat gusar s kapitanskim klobukom in zlatim zobom. Hotel je vedeti, ali si doma.

Čakal si jih.

Zlati zob je priliznjeno kimal in mečkal kapitanski klobuk v rokah. "Eee ... jest ... no ... kaj pa vem ... ampak zadeva je nujna." Ozrl se je naokoli, se sklonil čisto k tebi in zašepetal: "našu sm zemljevid ... pisal je ... skriti zakladi ... no, neki tazga ... več nisem znal prebrat ... eee ... so ble ... so ble ... črke premejhne ..."

"To je gusarski kapitan," si mi pojasnil, "pomagam mu pri branju."

"Branju?"

Prikimal si in mi zašepetal. "Zelo slabo bere."

25

Vzel si vetrovko in vrečko z bomboni in šel z njim do ladjice, zasidrane pri reki. Na ladjici je bil sod, ki sta ga stražila rdečebradi in črnobradi gusarski pomočnik. V sodu pa ...

"Psst," je rekel kapitan in se zarotniško ozrl naokoli. "Zemljevid."

Previdno ga je potegnil iz soda in ti z njim pomahal pred nosom.

"No, daj! Preberi! Kje je zaklad?"

Razgrnil si list in planil v smeh:

"Skriti zakladi lepote! To je zemljevid do frizerskega salona."

"Fej!" je pljunil rdečebradec.

"Piše, da tudi pilijo nohte in pulijo kocine iz ušes."

"Avč!" se je naježil črnobradec.

"A me vlečeš?" je zavpil veliki kosmati gusarski kapitan. "Če me vlečeš, se pazi." Izdrl je gusarsko sabljo in ti z njo opletal pred nosom.

26

Bil je besen. Od same jeze je začel zobati posušene feferone, kot bi zobal pokovko.

Od same togote, malo pa tudi zato, ker je pojedel preveč feferonov, je zahteval: "Takoj mi dej vse svoje bumbone. Dajmo, obrni žepe!"

"Ni govora!" si rekel.

"Kaj!?" je kričal, grozil in motovilil s tisto svojo sabljo. "Boš že vidu."

"Če mi ne daš prec useh bunbonov," je zarjul zlobni kosmati kapitan in te hudobno pogledal, "se bo

iz straaašne zaklete hoste, iz tmmmnega skrivališča en hudoben kosmat mrcinar odpravu prou proti vaši bajti –"

"A se ti kolena že tresejo od groze?" je vprašal rdečebradi gusarski pomočnik.

"Niti malo," si odvrnil.

"Tišina!" je zavpil kapitan in nadaljeval: "In se bo plazlu čez močvirje povno megle. KLOMP, KLOMP, PLOMP, PLOMP, se mal ustavu pr coprniški bajti, si nabrusu svoje douuuge čekane in zatuuuulil."

27

"Uuuuuuuuu," je zatulil črnobradi gusarski pomočnik. "A se ti že ježijo lasje?"

Odkimal si, kapitan pa je nadaljeval: "In se bo skoz prprto okno zavleku u vašo bajto in z velikimi rumenimi izbulenimi očmi zagledau vrata v tvojo sobo, se prikradu vanjo, odpru svoj kosmat gobec, razpru svoje strašne čekane in te bo –"

"Čakaj," si ga prekinil. "Nekaj si pozabil!"

"Kaj?" se je zmedel kapitan.

"Pozabil si, da se bo takrat, ko se bo ta vaš mrcinar odpravil iz svojega temnega skrivališča, na pot odpravil še nekdo."

"Kdo?" sta obstala gusarska pomočnika.

"Kar počasi," si rekel. "Najprej si bo poravnala belo čipkasto bluzo in si spletla lase v figo na vrhu glave. Vzela bo veliko črno torbo in potem ... potem bo zapustila hišo ob šolskem dvorišču."

"Ne klič nesreče!" je gusarski kapitan trikrat pljunil čez ramo.

Ti pa si brez milosti nadaljeval: "In ko se bo vaš mrcinar KLOMP, KLOMP, PLOMP, PLOMP plazil čez močvirje, bo ona sedla na svoje staro kolo in se CIN, CIN, DRIN, DRIN vozila po prometni cesti ven iz mesta."

"Nehaj!" je vpil rdečebradec. "Kolena se mi tresejo!"

Pa nisi nehal: "Ko si bo zverina ob čarovničini koči šilila dooolge čekane, si bo ona ob košu za smeti do špiiiiice ošilila rdeče svinčnike."

30

"Izmišljuješ si!" je tulil črnobradec in si z rokami zatiskal ušesa.

"Ko bo vaš mrcinar lezel v našo hišo, se bo ona peljala čez drn in strn in se ustavila na griču nad reko."

Kapitan je debelo pogoltnil. Pomočnika sta trepetala od groze.

"Ko bo mrcina z rumenimi očmi buljila v mojo sobo, bo ona s svojim sokoljim pogledom poiskala vašo ladjo."

"Nikol nas ne bo našla!" je zavpil razbojniški kapitan. "Nikol nas ne bo spoznala!"

"Da ne?" si se nasmehnil in pomahal proti gričku.

"Juhu! Gospodična Gromovnik, tukaj smo!"

"Samo ne reci, da je res ONA!" je zavpil kapitan. "Ne reci, da je učiteljica za matematiko!"

Ni počakal na odgovor. Zbasal se je v sod, ki je stal na palubi.

"Pravijo, da so gospodični Gromovnik pred davnimi leti ušli trije učenci: Marko Lumpež, Maks Tepež in Miha Mutič. In to sredi učenja poštevanka. Slišal sem, da jih išče, odkar se je upokojila."

31

"Nikol slišu zanje," je rekel črnobradec.

"Marko, Maks, Miha," je iz soda lagal razbojniški kapitan, "to so najbrž imena kakih Kitajcev, prsežm, čist kitajsk zvenijo."

"Jaz pa prisežem, da je tisti tamle Miha Mutič," je rekla stroga stara gospa, parkirala svoje kolo, vzela veliko črno torbo s šolskimi nalogami in stopila na palubo. "Tega rdečelasca nikoli ne bi zgrešila."

"Brdan, guspodična," je rdečebradi pomočnik snel svojo ruto.

"In tisti črnolasi Maks Tepež? Je tudi on tukaj?"

"Je, guspudična Gromovnik," je prikimal črnobradec.

Gospodična je stopila do soda in rekla: "Glej ga, glej, Marko Lumpež, vedno si hotel biti glavni."

Gusarski kapitan je poklapano zlezal iz soda.

"Ker ste se vsi štirje srečno našli," si rekel učiteljici Gromovnik, "se bom zdaj odpravil domov."

32

"Nihče ne bo odšel iz mojega razreda, ne da bi obvladal poštevanko!" je zagrmela Gromovnikova.

No, ampak to zadevo sta hitro rešila. Povedal si ji, da je pet krat tri petnajst, da je sedem krat sedem devetinštirideset, devet krat šest štiriinpetdeset in smel si domov.

Povečerjal si mlečni riž, si umil zobe in se zavil v odejo, od reke pa se je še vedno slišalo tri gusarje, ki so glasno ponavljali poštevanko.

ČAROVNICA

Ding doong, je pozvonilo pri vratih.

Komaj sem odprla za ped, že je skozi špranjo pomolila bradavičasti nos. Saj veš, tista preklasta čarovnica z dolgimi nohti in štrenastimi lasmi.

"Dober dan," je zagrulila in vprašala, ali si doma.

Ko te je zagledala, je planila v jok. Ti si imel robec zanjō že pripravljen.

Čarovnica se je glasno useknila in hlipnila:

"Nikjer ju ni ... pravim ti, vse sem pretaknila ... ne duha ne sluha ... ajmeee ..."

Zavzdihnil si, komaj slišno zamrmral: "Pa ne že spet ..." in se z njo odpravil v gozd.

Pri močvirju si izvedel, da sta čarovnici izginili čarobna palica in knjiga urokov.

34

"Medved je bil," se je pridušala čarovnica.

"Samo on je tako predrzen, da stika po tujih hišah. Poznam ga, brlogarja! Prodal jo je! Prodal vaški zeliščarici za lonc medu!"

Prispela sta do vegaste čarovničine bajte, obrasle z mahom in bršljanom. Čarovnica ti je na zane-marjeni mizi pred kočō postregla s čajem in medenjaki. Še preden si srknil čaj, si v mlakuži ob kočī opazil nekaj čudnega.

"Zakaj krota v mlakuži gaga?" si strogo vprašal čarovnico.

"Pojma nimam," je zamomljala čarovnica. "Krote so pa res prismojene."

"Veliko bolj udobno nama bo v uti!" je nenadoma zgrabila tvoj čaj in piškote ter jih premestila v uto za kočo.

Sledil si ji. Razmajan star stol ni bil niti malo udoben.

"Kar pa se čarobne palice tiče," ni odnehala čarovnica, "stavim, da je bil zajec!"

"Zakaj bi ti zajec ukradel čarobno palico?"

"Zakaj? Zakaj! Ti bom povedala, zakaj. Prodal jo bo! Prodal mestnemu čarodeju, da bodo na predstavah skakali zajci iz njegovega klobuka. E, zato!"

35

Ugriznil si v medenjaka. Res je bil dober. Ampak ko si se ozrl k hrastu za uto ... ti to, kar si zagledal, ni bilo niti malo všeč.

"Presneto, čarovnica! Zakaj po hrastu skaklja smrekov storž?"

"K-k-kaj?" se je zdrznila čarovnica. "Storži v tem gozdu so težavni in leni in nesramni in trčeni!"

Da o živalih sploh ne govorim. Beštija!" je zažugala storžu, tebi pa priliznjeno rekla, "bolje bo, da svoj čaj popiješ notri!"

Hitro te je prijela pod roko in te odvedla v koč. Vzela je čajnik, da bi ti dolila v skodelico.

Takrat pa ...

"Dovolj!" je zaklical čajnik in poletel nad mizo. "Basta! Genug! Lopettaa!"

36 Čarovnica je zgrabila čajnik in ga skrila za hrbet, se ritensko pomaknila do omarice in čajnik zabrisala vanjo.

"Niti čajniki niso več, kar so bili!" se ti je blede nasmehnila. "Povem ti, danes je za dober denar nemogoče dobiti soliden čajnik."

Čarovnica si je pomela roke, se popraskala po štrnastih laseh in začela:

"Torej ... eee ... se boš lotil najprej zajca?"

"Prav dobro veš," si strogo rekel, "kje je težava."

"N-ne, ne ne vem," se je sprenevedala.

"Zadnjič si mi svečano obljubila, da tega ne boš več počela!"

"Obljubila?" se je čarovnica prestopala in vila roke.
"Kaj sem obljubila?"

"Da ne boš več spreminjala kosmatih živali v krilate. In obratno."

"A, to! In kot vidiš, obljubo držim."

"Lažeš!" si rekel. "Kdo je spremenil raco v žabo?"

"Res, kdo bi storil kaj takega? Ne boš verjel, koliko norcev se zadnje čase potika okoli. Nič čudnega, če se potem zgodi taka zoprnija."

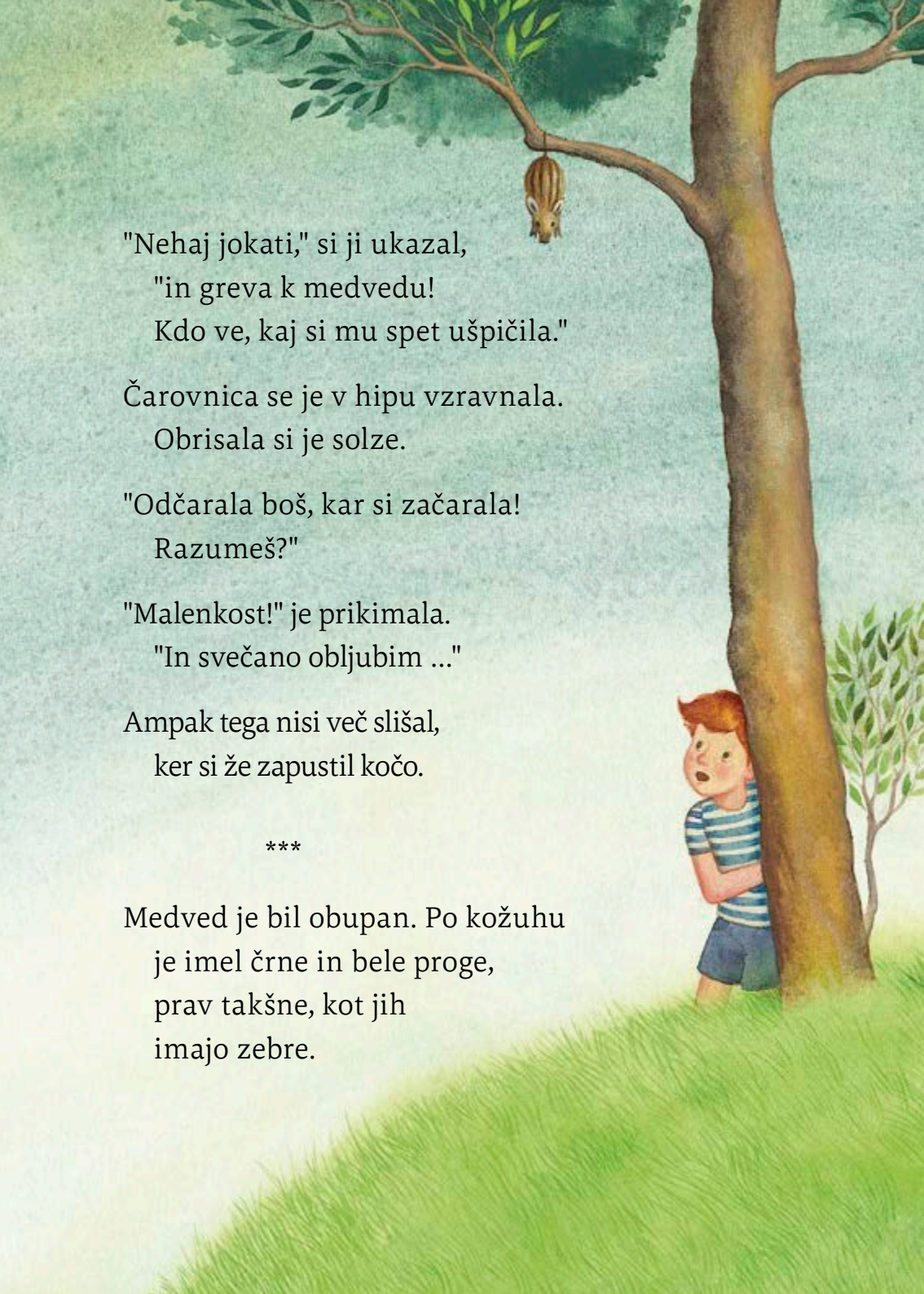
37

"Ni res!" je pridušeno kričal čajnik iz omarice.
"Nesramna stara koklja si!"

"No, a zdaj vidiš?" je čarovnica spet planila v jok.
"Zmerjanje, nesramnost, grdavščine ... jaz pa staruška ... ," je hlipala in ključila hrbet, "... naglušna, zmrzljiva, komaj živa!"

S pestjo si udaril po mizi, da so skodelice zažvenketale.

"Nehaj jokati," si ji ukazal,
"in greva k medvedu!
Kdo ve, kaj si mu spet ušpičila."

Čarovnica se je v hipu vzravnala.
Obrisala si je solze.

"Odčarala boš, kar si začarala!
Razumeš?"

"Malenkost!" je prikimala.
"In svečano obljubim ..."

Ampak tega nisi več slišal,
ker si že zapustil koč.

***

Medved je bil obupan. Po kožuhu
je imel črne in bele proge,
prav takšne, kot jih
imajo zebre.

Čarovnici je vrnil knjigo urokov.

Zasijala je od sreče, ti pa si jo strogo pogledal: "Kaj pa kožuh?"

"Ja, ja, saj vem," je zategnila čarovnica, odprla knjigo, zamrmrala nekaj besed in POK, že je bil medved takšen, kot mora biti.

Šla sta do zajca.

40 "Coprnica zmešana!" je vzrožil zajec. Mladič, ki se mu je stiskal k nogam je bil od tačk do uhljev popolnoma zelen. Nazadnje je čarovnici izročil čarobno palico, čarovnica je zamahnila z njo in zajčev mladič je postal spet siv.

Potem je storž na vrhu bukve spremenila v veverico, žabo nazaj v raco in iz omarice spustila lastovico.

"Pa je šel moj čajnik," je zagodrnjala in skrušena obsedela sredi kočice.

"Dolgčas," je javknila. "Že sto let ista štorija ... zima, pomlad, poletje, jesen ... pa spet in spet ... ves čas eno in isto ... "

"Če bi rada čarala," si ji rekel, "lahko pričaraš kaj zabavnega."

"Ja, pa ja!" je sitno prhnila.

"Kaj pa zabava?" si predlagal. "Taka za vse? In skledo medenjakov za zajce?"

"Beda!" je pihnila čarovnica. Za trenutek se je zamislila, potem so ji zažarele oči: "Je lahko to najbolj nora zabava, kar jih je kdaj bilo?"

"Samo, če se bodo zabavali tudi vsi drugi," si prikimal.

41

"Boš ostal?" je moledujoče vprašala.

"Ne, mama me čaka z večerjo."

Poslovil si se in odšel domov.

Preden si zlezal v posteljo, si še dolgo strmел skozi okno. Iz gozda se je slišala divja glasba. Zvezdno nebo se je nenadoma zabliskalo in zvezde so zasijale v čudovitih barvah. Modri, rdeči, vijoličasti in zeleni snopi svetlobe so poplesavali nad visokimi drevesi. Najbrž je bila res imenitna zabava.

POVODNI MOŽEK

"Ding doooong," je pozvonilo pri vratih. "Diiing dong, ding dong, ding dong." Pritekel si po stopnicah in odprl.

Bil je povodni možek. Vstopil je. Odložil je kovček in šel naravnost v kopalnico. Si natočil vode

v banjo in čofnil vanjo. Pljusk, pljusk, čof, čof. Joj, kako je bilo v hipu vse mokro.

"No, lepa reč," sem rekla in začela brisati luže.

Sedel si k možku na rob banje.

"Odselil sem se iz reke," je zavzdihnil možek.

"Kar odselil?" si se začudil. "Za vedno?"

"Za vedno! Zdaj bom živel tu, v vaši banji."

Pogledal si mokro kopalnico. Pogledal si mene. Pogledal možka in rekel: "To ne gre."

"Zakaj ne?"

"Ker banjo potrebujemo za kopanje," si rekel. "Še zlasti ob sobotah."

"No, prav, potem bom za vedno živel tu, razen ob sobotah."

"Je kaj narobe z reko?"

"Z reko prav nič," je odkimal možek, "ampak živeti pa tam več ne morem. Bolje zame."

"Bolje zate?"

"Nočem srečati povodnega strica."

"Si kaj ušpičil?"

"Jaz ne," je rekel možek poklapano. "Samo se je ušpičilo. Čisto malo pa je pomagal rečni tok."

"Rečni tok?" si se začudil.

"Joj, joj," je zatarnal povodni možek. "Odnesel je čevlje povodnega strica."

"Tiste lepe črne čevlje, ki jih ima za ples?"

44

Povodni možek je prikimal in čepel v banji kot kup nesreče.

"Pa saj nisi kriv, če jih je odnesel tok," si ga tolažil.

"Hotel sem zaplesati. Tap tap, tap tap. Samo malo," je zahlipal možek. "Ampak tisti lepi čevlji, no, preveliki so mi bili ... in so se mi sezuli ... in vidiš, potem jih je odnesel rečni tok."

"Zakaj nisi plaval za njimi?"

"Saj sem, pa jih nisem mogel ujeti. Prav takrat je v reko pomolil glavo neki divji kormoran. Zgrabil čevlje in odletel z njimi."

"Zapleteno," si prikimal, si pod kratke hlače oblekel kopalke in vzel s seboj brisačo.

"Pridi," si rekel povodnemu možku. "Morda je čevlje kje odvrigel. Le kaj bi kormoran s čevlji?"

Šel si do reke, možek je vzdihoval za tabo. Hodil si ob reki, možek pa poklapano za tabo. Vse do glavnega mestnega trga je bilo tako. Tam pa, no, tam je bilo čudo. Ljudje so se zbirali in strmeli. Kako ne bi! Ob mostu je kormoran v prevelikih čevljih povodnega strica plesal za kovance.

Odločno si stopil do njega in zahteval čevlje nazaj.

45

Kormoran je poslušal. Majal je z glavo. Gledal je zdaj čevlje, zdaj potepuha. Ta je sedel ob ograji in igral na orglice.

"Hja," je naposled kraknil, "kaj bomo zdaj? Meni ni toliko do čevljev. Hotel sem narediti dobro delo. Gledam tega potepuha, že ves teden ga gledam. Igra na orglice, že ves teden igra, pa mu komaj kdo vrže kovanec. In sem priskočil. Pomagat."

"Kaj če bi plesal brez čevljev?" si vprašal.

"Brez čevljev ne morem, brez čevljev res ne gre."

"Nikoli ni prav, nikoli za vse," je zavzdihnil kormoran. "A kaj naj? Gledam ga, potepuha, smili se mi, že ves teden ni jedel."

Povodni možek je zahlipal. Kormoran je tiho zaklel.

"Dajmo, takole se zmenimo," je malo popustil. "Pripeljita mi žabo, da bo pela, in vama vrnem čevlje."

Kaj sta mogla drugega, zabredla sta po plitvinah reke, da bi našla žabo.

46

Žaba je bila strašno izmučena, ker je ves ljubi dan učila paglavce plavanja proti toku. Nikakor jim ni šlo. Dva je skoraj odneslo.

"Da bi pela?!" je poskočila žaba, oči so se ji zasvetile.

"O, kako bi pela, se zabavala, plesala. Blažena ura miru, kaj bi zanjo dala."

"Torej smo zmenjeni?" si vprašal.

"Zmenjeni?" je žaba nehala sanjariti. "To pa ne! Ne, ne!"

"Zakaj ne?"

"Paglavci!" je vzkliknila žaba. "Kdo jih bo čuval? Kdo miril? Kdo dajal narazen, ko se stepejo? Kdo lovil?"

"Midva," si ponudil.

"Kje pa!" je odkimala žaba. "Strašno so nevzgojeni. Grizejo, tepejo, pljuvajo, bežijo. Jej, jej, pa tako bi rada pela."

Nato se je domislila: "Nekdo v tej reki pa je kos mojim mulcem!"

"Kdo?" sta v en glas zavpila s povodnim možkom.

47

"Krap," je rekla žaba. "A je strašno len. Dvomim, da bo za."

Zaplavala sta proti rečnemu dnu, kjer se je v blatu valjal krap.

Ti pod vodo nisi mogel odpreti ust, zato si dregnil možička, naj že kaj reče.

"Bi hotel čuvati žabine paglavce?" je vprašal.

"Ni govora!" je odvrnil krap.

"Lepo prosim," je moledoval možek.

A krap je odkimal. Bolj je možek prosil,
bolj je krap odkimaval.

"Le kaj ti pade na pamet? Tu lepo počivam,
ti pa prideš in mi tveziš neko svojo noro
idejo. Pusti me pri miru!"

Povodni možek je spet zajokal.

"Kaj zdaj tuliš?" je rekel krap nekoliko
mehkeje. "Menda ne boš jokal, tak
velik možek!"

"Žaba pravi, da njenim paglavcem
v reki nihče ni kos. Samo ti."

49

"To je rekla?" je zadovoljno vprašal
krap. "No, če je tako rekla, bo že držalo."

Možek je tulil in hlupal, tebi je pod vodo že
zmanjkovalo zraka. Krap si je ponosno
gladil brke.

"Eno popoldne ne bo prehudo," se je le omehčal, "prav, naj bo! Ampak samo, če mi prineseta knjigo pravljic, drugače naj ostanejo pri mami. Brez pravljic je s paglavci huje kot v razbojniški jami!"

Nedaleč stran je stala mestna knjižnica in mislil si, da bosta tam najhitreje opravila.

"Tu je knjižnica," je rekel knjižničar, "ne vodni park!" Bil je tečen, ves mrakoben, tudi malo zloben.

"Knjigo pravljic bi si rada sposodila," je zastokal možek.

50

"Knjigo pravljic, kaj," je ponovil knjižničar. Ogledoval si je povodnega možka. "Si ti nekakšen povodni mož ali kaj?"

Možek je prikimal. "Moj povodni stric je izgubil plesne čevlje in –"

"Tvoj povodni stric," ga je prekinil knjižničar, "je izgubil plesne čevlje? Aha, aha! Glej, glej."

"Prosim, dajte nama knjigo," si poskusil še ti. "Mudi se nama."

"Mudi, mudi," je kimal knjižničar. "Vendar s knjigo ne bo nič! Dokler lepo ne pripeljeta Urške nazaj."

"Katere Urške?" je zmedeno vprašal možek.

"Katere, katere?" je vzrojil knjižničar. "Tiste, ki jo je s plesa odpeljal tvoj povodni stric!"

"Moj stric," je jecljal možek, "vedno hodi na ples s povodno teto. Vi sploh poznate mojo teto? Če bi stric zaplesal s kako drugo, bi mu razbila nos."

Knjižničar je s police potegnil knjigo pesmi in poiskal tisto o povodnem možu in Urški, s katero naj bi povodni mož odplesal v reko.

51

"Sama podtikanja! " je zacvilil možek. "Same laži!"

"Ni Urške, ni pravljic!" je rekel knjižničar, sedel na svoj stol in se zatopil v branje.

Kaj si mogel? Stekel si domov, možek je sopihal za tabo. Tečeta, tečeta, tečeta. Bumf, trešči možek prvi ob naša vrata. "Ding dong, ding dong."

"Ja, ja, saj grem!"

Odprem, ti pa zadihano planeš notri. Gor po stopnicah naravnost k polici, kjer imamo pravljice. Vzameš knjigo, no, nazaj sta tekla malo počasneje. Knjiga je bila težka.

Ni bilo dolgo, že sta bila spet pri reki. Malo ti je bilo žal lepe knjige, upal si, da v vodi ne bo razpadla. Toda povodnemu možku je bilo treba pomagati.

52 Krap se je razveselil pravljic in vse do večera jih je prebiral žabinim paglavcem. Strašno je užival. Medtem je žaba na trgu pela. Res je znala zapeti. Bila je srečna. Kormoran je vseeno zaplesal. Je šlo tudi brez čevljev. Potepuh ju je spremljal na orglice. Kovanci in bankovci so kar leteli v njegov klobuk. In potepuh si bo zvečer lahko privoščil sobo v hotelu in večerjo v restavraciji.

Povodni možek je presrečen stiskal k sebi plesne čevlje svojega strica. "Hvala!" je radostno zavpil, te močno objel in ti na lice pritisnil moker, po algah smrdeč poljubček. "Hitim domov, da vrnem čevlje, preden gresta stric in teta na ples."

Štrbunknil je z mostu v reko in izginil.

Utrujen in zadovoljen si prišel domov. Natočila sem ti banjo, da si se okopal. Bila je sobota. Nekaj malega si povečerjal in zlezel v posteljo. Prišla sem ti prebrat pravljico. Čakaj, pravljič nismo več imeli, zato sem ti brala pesmi.

"Preberi mi tisto o Urški in povodnem možu," si rekel, a si še pred koncem pesmi zaspal.

VESOLJČEK

Ding dooong, je pozvonilo pri vratih.

"Kdo je?" si me šepetaje vprašal.

"Vesoljček," sem tiho rekla in se odmaknila od kukala.

"A spet?" si zavzdihnil. "Vse kocke mi podre."

"In vse predale odpre," sem prikimala.

"Vedno se igrava tisto, kar hoče on."

"Kaj bova?" sem vprašala. "Že tretjič je tukaj."

"Oh, naj bo," si rekel in odprl vrata.

V vežo se je zapodilo majhno zeleno bitje s tipalkami na glavi in črno škatlico v rokah.

Razburjeno je piskalo in tekalo iz sobe v sobo. Odpiralo predale in razmetavalo.

"Pravi, da je izgubil čikagi," si mi razložil.

"Bolje bo, da mu ga pomagam poiskati."

55

"Zakaj pa ne paziš na svoje igrače?" si ga vprašal, ko sta odhajala.

Težko je iskati nekaj, česar nisi še nikoli videl. In tebi se še sanjalo ni, kako izgleda čikagi. Pregledala sta grmovje, prečesala zelenjavne gredice in travo, pa tudi pod vse smreke sta pogledala. Vesoljček je zmajal z glavo in zapiskal.

"Pi-pi-ZDAJ-pi-pi-BOM-RAZSTRELIL-pi-pi-VAŠ-PLANET-pi-pi." Začel je tipkati po barvnih gumbih črne škatlice.

"Zakaj pa?" si ga začudeno pogledal.

Odvrnil je, da bo razstrelil planet, pometel pepel in našel čikagi.

"Stoj!" si vzkliknil, "potem boš uničil vse bombone."

"Pi-pi," je zapiskal vesoljček, "KAJ-SO-pi-pi-BOMBONI?"

56

Peljal si ga v trgovino. V žepu si imel ravno dovolj denarja, da si kupil vrečko gumijastih zelenih črvov.

"Pi-pi-NJAMI-pi-pi-NJAMI," je cmokal vesoljček. Komaj si pojedel prvega, že je vesoljček izpraznil celo vrečko.

Ko je bila vrečka prazna, je spet začel tipkati po nevarni škatlici.

"Stoj!" si zavpil. "Si ne bi planeta prej ogledal?"

Privolil je in zlezla sta v njegov krožnik. Odpeljala sta se na najvišjo goro na svetu. Sankala sta se. Kepala. Naredila sta ogromnega sneženega vesoljca. Ko se je vesoljček naveličal, je spet izvlekel svojo črno škatlico.

"Čakaj malo!" si ga ustavil. "Pojdiva na samotni otok!"

Tam sta plavala v toplém morju, tekmovala v metanju kokosovih orehov in lovila ribe.

Čez čas se je vesoljček naveličal in spet vzel v roke škatlico.

57

"Že vem," si vzkliknil in poiskal najboljši zabaviščni park na Zemlji.

Tam sta piskala in kričala od groze v hiši strahov, pa piskala in se smejala, ko sta se spuščala po dolgih toboganih. Pa piskala in vreščala od vznemirjenja na visokem hitrem vrtiljaku.

Vesoljček je užival. Ko sta letela nazaj, je žalostno zapiskal, vzel škatlico in spet začel pritiskati na tipke.

"Ne, ne, ne, ne!" si zakričal. "Če je čikagi pomembnejši od bombonov in snega in morja in visokega hitrega vrtiljaka, je na Zemlji zagotovo nekaj, kar je pomembnejše od čikagija."

"Pi-pi?" je hotel vedeti vesoljček.

"Če uničiš naš planet," si žalostno rekel, "bodo vse mame na svetu ostale brez otrok. In kar je še huje, vsi otroci bodo ostali brez mam."

Vesoljček je široko odprl velike temne oči in zapiskal: "Pi-pi-MAMA?"

58

"Pridi," si rekel in vesoljsko ladjo usmeril proti našemu vrtu.

Ravno sem pospravljala predale, ko sta pristala.

"Mami," si šepnil, "boš lahko nekaj časa taka, kot si takrat, ko si najbolj zabavna?"

"Lahko poskusim."

Vesoljček je sedel na zofo in me sumničavo gledal.

"Igrajmo se restavracijo!" sem predlagala.

Ti si bil natakar. Vesoljček je bil glavni kuhar. Ti si narisal krožnike in vilice in kozarce. Vesoljček je narisal hrano in pijačo. Jaz sem sedela za mizo in pokušala jedi, ki si jih prinesel na narisanem pladnju. Najbolj čudne jedi, kar sem jih kdaj jedla.

"Izvolita," sem narisala denar in vama plačala za postrežbo. Potem sem spekla prave palačinke.

Vesoljček si jih je namazal s paradižnikovo mezgo in jih pospravil triindvajset. Ko sta popila toplo mleko, si mi zlezel v naročje. Videti si bil utrujen, zato sem vama povedala zgodbico. Bil je čas, da greš v posteljo. Zato sem prosila vesoljčka, naj se pride spet igrat jutri.

59

"Pi-pi-TUDI- JAZ-pi-pi-BI-RAD-pi-pi-IMEL-MAMO-pi-pi," je zapiskal vesoljček.

"Mu jo lahko poiščeva?" si hotel vedeti.

"Hm, kako naj vem, kakšne so vesoljske mame?"

"Jaz vem," si rekel. In me prosil, naj vzamem list in zapišem naslednje:

"Išče se mama, ki zna peči slastne palačinke, kuhati paradižnikovo mezgo in pripovedovati dobre zgodbe. Ki ima rada zabaviščne parke in se rada smeji, kriči pa le v hiši strahov ali na visokem hitrem vrtiljaku. Išče se mama, ki iz trgovine ne pozabi prinesiti vrečke gumijastih bombonov. Mama, ki ima čas za izmišljene igre, ki se rada kepa in pozimi ne vztraja, da moraš imeti kapo na glavi."

"Kape si zaradi anten ne more nataktniti," si mi pojasnil. In zašepetal:

"Taka, ki ve, da se planetov ne sme uničevati samo zato, ker si izgubil igračo."

"In zdaj zapiši z velikimi črkami," si mi rekel.

"IŠČE SE MAMA, KI VE, KAKO MORAŠ OTROKA IMETI RAD."

Pismo sva zložila, ga spravila v lepo zeleno kuverto in ga dala vesoljčku.

62

"Piii-pi," se je zahvalil vesoljček, odložil črno škatlico na mizo in se poslovil.

"Pozabil je na čikagi," si si oddahnil.

Pobrala sem črno škatlico z barvnimi gumbi. Pritisnila sem modrega in zelenega in rdečega in rumenega ...

"Ne pritiskaj!" si zavpil.

Prepozno. Škatlica je začela tiktakati. Iz nje se je začelo kaditi in nato je – GROZOVITO POČILO!

Ko se je dim razkadir, sva na mizi poleg škatlice opazila – VELIKO VREČKO ZELENIH GUMIJASTIH BOMBONOV!

"Dobro, da si še nisem umil zob," si mi pomežiknil.

"Ampak samo enega."

"Tri?"

"Dva."

Pohitel si na vrt in v temno zvezdno nebo zavpil:

"HVALA-pi-pi!"

Visoko na nebu je znani leteči krožnik izginjal v vesolje.

